

Arrest

nr. 77 669 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 25 maart 1971. U verklaart kerkelijk gehuwd te zijn met L.H. (...), die, blijkens uw verklaringen, het Russisch staatsburgerschap bezit, en samen hebben jullie 2 kinderen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag, in casu de tweede, verklaart u voor 2 maart 2008 geen problemen gekend te hebben in uw herkomstland.

Tot 2008 verbleef u meermaals en voor langere periodes in Rusland.

Begin 2008 keerde u terug naar Armenië.

Als kiezer nam u deel aan de verkiezingen die in het begin van dat jaar werden georganiseerd.

Op 1 maart 2008, na de genoemde verkiezingen, werd er op grote schaal gemanifesteerd in de hoofdstad Erevan. U nam deel aan de protesten en u deelde voedsel en drinken uit aan medemanifestanten.

Op de avond van 2 maart 2008 provokeerde de politie de betogers. Er ontstond paniek bij vele manifestanten en velen onder hen trachtten te ontkomen. Ook u ontvluchtte de ongeregelde heden tot u een taxi kon tegenhouden.

U vroeg de taxichauffeur om u naar Echmiatsin, uw woonplaats, te brengen. De taxichauffeur vroeg u om zich op de achterbank van het voertuig te verbergen, zodat hij niet zou moeten stoppen bij een wegversperring of –controle door de politie. Plots weerklonken er schoten. De chauffeur raakte danig in paniek en uiteindelijk botste hij tegen een verlichtingspaal.

U werd door politieagenten uit het voertuig gesleurd en daarbij incasseerde u meerdere rake klappen. Na 1 à 2 minuten verloor u zelfs het bewustzijn. In een kelder van het politiekantoor werd u terug bij bewustzijn gebracht, waarna u opnieuw hardhandig werd aangepakt. Zo kreeg u allerlei verwijten naar het hoofd geslingerd en de agenten vroegen u wat u uitrichtte op de betoging. Uiteindelijk werd u een document ter ondertekening voorgelegd. Omdat u dacht dat het u kon helpen om vroegtijdig te worden vrijgelaten, ondertekende u het document; later bleek het om een uitreisverbod te gaan.

U werd door 2 agenten naar buiten geleid en u werd er achter gelaten. U kon een personenwagen tegenhouden, die u terug naar huis zou brengen. Omstreeks 4 uur – in de nacht van 2 op 3 maart 2008 – kwam u thuis aan.

Tijdens uw detentie had u meerdere kwetsuren opgelopen. U bleef thuis om zich door uw moeder te laten verzorgen.

Op 28 april 2008 – u was toen voldoende op krachten gekomen – verliet u uw officiële verblijfplaats in Armenië en u vluchtte naar Rusland.

Uw gezin zou achterblijven in Echmiatsin.

Via Georgië reisde u naar Rusland. Vanuit Rusland liet u, via een kennis, een Armeens paspoort afleveren. U vreesde dat de Russische autoriteiten zouden ontdekken dat u werd opgespoord in Armenië en u daarop zouden uitleveren.

Daarom besliste u om Rusland te verlaten en naar Europa te vluchten.

Uw zoon zou Armenië in december 2011 verlaten hebben, uit angst door de Armeense autoriteiten als pasmunt gebruikt te worden, zodat u zich terug zou aanmelden.

Op 17 november 2010 vroeg u de eerste keer asiel in België bij de bevoegde instanties.

Op 1 maart 2011 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend.

Tegen deze beslissing stelde u beroep in. Bij arrest van 14 juni 2011 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd.

Op 31 januari 2012 vroeg u voor de tweede keer asiel bij de bevoegde instanties.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Voor uw huidige, in casu tweede asielaanvraag, beroept u zich problemen in uw herkomstland, naar aanleiding van uw deelname aan een grote betoging op 1 maart 2008, naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van begin 2008, en waarbij u aan mededemonstranten voedsel en drinken gaf.

U werd op 2 maart 2008 enkele uren opgepakt door de politie en daarbij werd u zwaar mishandeld. Uw zoon zou Armenië eind 2011 hebben verlaten, uit vrees door de Armeense autoriteiten/politie te worden gebruikt als pasmunt, zodat u zich opnieuw bij de autoriteiten zou melden.

Er moet vooreerst, en met klem, benadrukt worden dat u, in het kader van uw eerste asielaanvraag, **op geen enkel moment gewag hebt gemaakt van problemen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 1 maart 2008.**

U verklaarde (DVZ, verklaring, vraag 37. Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag?) bij het indienen van uw tweede (huidige) asielaanvraag, dat u tijdens uw eerste asielaanvraag uw verhaal niet volledig hebt gedaan, omdat u niet wist hoe het in mekaar zat.

U erkende dat u ernstige problemen had in Armenië waarover u helemaal niets gezegd hebt bij uw eerste aanvraag.

Evenmin hebt u bij het beroep dat u instelde tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste aanvraag, melding gemaakt van problemen in de periode rond 1 maart 2008.

U werd tijdens uw asielgehoor, in het kader van uw huidige aanvraag, nogmaals gevraagd waarom u bij uw eerste asielaanvraag totaal geen melding maakte van de nu ingeroepen problemen (CGVS, gehoorverslag p.7-8), maar uw uitleg is niet afdoende.

U verklaart het achterhouden van de informatie door het feit dat u bang was om gerepatrieerd te worden, hetzij naar Rusland, hetzij naar Armenië (CGVS, p.8).

Kort voordien verklaarde u ook (CGVS, p.7) de Belgische asielinstanties niet eerder geïnformeerd te hebben over het bestaan van documenten, die u neerlegt in het kader van deze asielaanvraag omdat u vreesde daardoor (hier) problemen te krijgen.

Welnu, van personen die hun herkomstland ontvluchten en daarbij de ingrijpende beslissing nemen zich in een ver, onbekend land te vestigen en er asiel te vragen om zodoende internationale bescherming te krijgen, mag redelijkerwijze aangenomen worden dat zij voldoende vertrouwen stellen in het land dat hun asielaanvraag onderzoekt. Bijgevolg mag verwacht worden dat deze asielzoekers vanaf het begin de ware redenen van hun vlucht kenbaar maken aan de bevoegde asielinstanties.

U hebt dit nagelaten en de door u aangehaalde verschoningsgronden om niet alle relevante vervolgingsfeiten vanaf het begin aan te halen, kunnen niet weerhouden worden.

Door deze vaststelling wordt niet alleen uw algehele oprechtheid ondergraven, maar vooral ook de geloofwaardigheid van uw nieuwe asielmotieven.

Inzake uw beweerde problemen naar aanleiding van de verkiezingen in Armenië begin 2008 kan overigens het volgende opgemerkt worden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. Leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen.

Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties.

Na de kiesperiode normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden.

Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept (cf. uw eenmalige arrestatie en daaropvolgende mishandeling door de politie op 2 maart 2008, in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008, door uw deelname aan de betoging van 1 maart 2008), hebt meegemaakt, zijn er goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève. De door u voorgelegde documenten, zijn niet in staat om de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt tegen te spreken.

Inzake het door u voorgelegde Armeense document moet opgemerkt worden dat het vermeldt dat u op 2 maart 2008 een uitreisverbod ondertekende – in de nasleep van de gebeurtenissen van 1 (en 2) maart 2008 – en dat u tegenwoordig nog omwille van 2 maart 2008 opgespoord wordt.

Deze informatie in het bewuste document is moeilijk te rijmen met de vaststelling dat de door u voorgelegde kopie van uw Armeens paspoort, afgeleverd op 16 februari 2010 (eerste asielaanvraag), een uitreisstempel bevat, geldig tot 22 februari 2015 (voor een periode van 5 jaar).

Immers, uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan eveneens een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat men zich voor het verkrijgen van een uitreisstempel persoonlijk moet aanbieden bij de paspoortdienst van de Armeense politie, of, als men in het buitenland verblijft, bij een Armeense ambassade. Voordat men echter een dergelijk stempel in het paspoort krijgt, vindt individuele controle plaats waarbij gekeken wordt of er naar betrokkene enig strafrechtelijk onderzoek loopt.

Het bewuste Armeense opsporingsbericht vermeldt voorts dat u niet inging op herhaaldelijke oproepingen, maar hiervan legt u geen begin van bewijs voor.

Bijgevolg doet het document afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de authenticiteit ervan kan dan ook ernstig in twijfel getrokken worden, temeer daar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat corruptie vaak voorkomt in Armenië en in die context is het mogelijk om om het even welk document tegen betaling te krijgen.

Uit diezelfde informatie blijkt zelfs dat politiediensten tegen betaling documenten uitreiken waaruit blijkt dat een bepaalde persoon voor, tijdens of na 1 maart 2008 gearresteerd werd.

Het voorgelegde, in het Armeens opgestelde opsporingsbericht, kan dus de informatie van het Commissariaat-generaal niet tegenspreken.

Inzake het door u voorgelegde Russische document, blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p.6) dat u werd beschuldigd van het gebruik van valse documenten in Rusland, maar eerder van vervolging in Rusland, was u bang om door Rusland naar Armenië te worden uitgewezen omwille van de gebeurtenissen op 1 maart 2008.

Het document bevat geen informatie waaruit blijkt dat u in Armenië opgespoord werd.

Gezien uw gebrek aan geloofwaardigheid, kan bovendien ook aan de authenticiteit van dit document getwijfeld worden. Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat ook in de Russische Federatie alle documenten tegen betaling te verkrijgen zijn.

De door u voorgelegde documenten spreken de informatie van het Commissariaat-generaal, inzake de gebeurtenissen van 1 maart 2008, dan ook niet tegen.

Bovendien werd uw gebrek aan geloofwaardigheid bevestigd door andere vaststellingen.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u (CGVS, p.3) dat u Armenië definitief hebt verlaten op 28 april 2008 en er nadien niet meer terugkeerde, alvorens u naar België kwam eind 2010.

U verklaarde echter bij uw eerste asielaanvraag dat u voor het laatst in Armenië was tussen 16 februari 2010 en 18 (of 19) april 2010 (CGVS, gehoorverslag 21.01.2011, p.10), hetgeen tegenstrijdig is met uw meest recente verklaringen.

Bovendien legde u, in het kader van uw eerste asielaanvraag, een kopie neer van een Armeens paspoort, dat werd uitgereikt op 16 februari 2010. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u (CGVS, p.5) dat u inderdaad een Armeens paspoort liet uitreiken door de Armeense autoriteiten, na uw vlucht op 28 april 2008, maar u verklaarde dat u dat deed vanuit Rusland, via een kennis.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat paspoortaanvragen in Armenië centraal worden geregistreerd bij de paspoortafdeling van de politie (Passport and Visa Department of the Police, OVIR). Iedere Armeense staatsburger dient het paspoort in persoon aan te vragen en het vervolgens zelf ter plaatse te ondertekenen.

Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen voor uw huidige asielaanvraag, waaruit zou blijken dat u na 28 april 2008 niet meer in Armenië bent geweest. Uw geloofwaardigheid wordt daardoor verder ondergraven.

Bovendien kwam in uw laatste asielgehoor door het Commissariaat-generaal nog een ernstige tegenstrijdigheid naar voor in verband met uw eerder ingeroepen asielmotieven, in casu problemen met skinheads in Rusland.

Zo verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag, in de door u ingevulde voorbereidende CGVS-vragenlijst (CGVS-vragenlijst, vraag 5., p.2) dat uw zoon op 24 augustus 2008, nota bene de dag van zijn verjaardag, door skinheads werd geslagen en daarbij een neusbreuk opliep.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaarde u echter (CGVS, p.12) dat uw zoon 2 keer door skinheads werd geslagen, in 2006 of 2007, maar niet meer na 2007, aangezien jullie begin 2008 naar Armenië waren teruggekeerd.

U werd geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheid, maar uw uitleg, als zouden uw verklaringen destijds niet correct genoteerd geweest zijn, kan niet worden weerhouden.

Bovendien situeerde u het incident met uw zoon in 2008 op een zeer specifieke dag, nota bene de dag van uw zoon zijn verjaardag.

Aangezien u dusdanig tegenstrijdig bent over een belangrijk feit, dat een cruciale rol speelde in uw eerste asielaanvraag, en over het moment waarop het incident zou hebben plaatsgevonden, wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

In het licht van de vorige vaststelling is het trouwens ook zeer opmerkelijk dat uw zoon Armenië eind 2011 zou verlaten hebben om zich opnieuw in Orenburg (Rusland) te vestigen – uit vrees voor de Armeense autoriteiten –, terwijl u daar uw belangrijkste problemen in het kader van uw eerste asielaanvraag situeerde.

Dergelijk gedrag is weinig logisch in het licht van uw opeenvolgende verklaringen en bevestigt het bedrieglijk karakter van uw opeenvolgende asielaanvragen.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen, die het bedrieglijk karakter van uw opeenvolgende asielaanvragen aantonen, blijkt dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Evenmin kunt u aantonen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 maart 2012 een schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van de artikelen 48/3, 48/4 en 52/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 5 EVRM, van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend.

Volgens verzoeker werd door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor personen uit de Kaukasus die er, zo voegt hij er aan toe, geenszins verbeterd is.

Verzoeker laat gelden dat er niet getwijfeld wordt aan zijn identiteit, zijn herkomst of de streek waar hij woonde.

Naar verzoekers mening in het niet noodzakelijk dat de persoon die subsidiaire bescherming vraagt, aantoonde dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, dat een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoeker stelt dat de situatie voor personen van Armeense origine er tot op heden een is van hardhandige onderdrukking, eerst door de Russische overheid en later door de eigen overheid waarbij ze in bepaalde gevallen zelfs gedwongen worden de eigen cultuur en waarden af te zweren.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoeker van te vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM, aangezien de actuele situatie in zijn land van herkomst door de commissaris-generaal nooit werd onderzocht of dit in ieder geval minstens niet blijkt uit de motivering van de beslissing.

Verzoeker voert ook een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”*

Verzoeker blijft er bij dat zijn asielaanvraag overeenstemt met de werkelijkheid.

Hij voert aan dat de reden dat hij bij zijn eerste asielaanvraag niet alles heeft verklaard, hem niet ten laste kan worden gelegd aangezien geen rekening is gehouden met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door hetgeen is gebeurd en ook niet zo maar de eerste onbekenden in vertrouwen kan nemen. Hij wijst er nogmaals op dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag, een aantal documenten heeft voorgelegd die zijn verklaringen ondersteunen.

Verzoeker stelt dat hij niet akkoord is met de stelling van de commissaris-generaal dat van personen die hun land van herkomst ontvluchten en in een onbekend land asiel aanvragen, redelijkerwijze mag worden verwacht dat ze voldoende vertrouwen stellen in de overheden van het land dat hun asielaanvraag onderzoeken. Volgens verzoeker is het duidelijk dat een dergelijke door de commissaris-generaal eenzijdig bepaalde “modelhouding”, geenszins kan verantwoorden waarom zijn verzoeker moet afgewezen worden. Volgens hem loopt deze bewering mank en is dit noch empirisch noch statistisch bewezen.

Verzoeker geeft verder een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij op een bepaald ogenblik in de nasleep van verkiezingen is opgepakt geworden, geslagen, gefolterd en onmenselijk behandeld, een essentieel element is in zijn asielaanvraag.

Verzoeker geeft aan dat de commissaris-generaal enerzijds zelf erkent dat er in Armenië sprake is van verhoogde spanning naar aanleiding van en in de nasleep van verkiezingen en dat er strenge regels zijn inzake manifestaties, maar anderzijds niet aanneemt dat dit in zijn zaak het geval is geweest.

Daarnaast merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat waar hij ervan uitgaat dat de door hem neergelegde documenten vals zijn, en er dus bedrog werd gepleegd.

Verzoeker vindt het opmerkelijk dat de commissaris-generaal aanvangt met te stellen dat zijn relaas opgegeven bij de eerste asielaanvraag niet correct is, maar dit asielaanvraag naderhand gebruikt om het relaas betreffende de tweede asielaanvraag als ongeloofwaardig af te doen.

Volgens verzoeker behoort het immers tot de logica dat een correct -tweede- asielaanvraag tegenstrijdig is aan een bedrieglijk bevonden -eerste- asielaanvraag.

Verzoeker voert aan dat indien de commissaris-generaal vermoedt dat de neergelegde stukken vervalst zijn, hij dit dient te bewijzen, in plaats van die stukken op basis van insinuaties af te wijzen. Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op een asielrelaas dat afwijkt van dit aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Thans verklaart verzoeker problemen te hebben ondervonden in zijn land van herkomst, naar aanleiding van zijn deelname aan een betoging op 1 maart 2008, naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van begin 2008, waarbij hij aan mededemonstranten spijs en drank gaf.

Voor wat betreft verzoekers problemen aangehaald in het kader van zijn eerste asielrelaas, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing 25 februari 2011 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 63065 van 14 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de

nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

2.6. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Wat betreft een schending van artikel 5 EVRM wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoeker de Kwalificatierichtlijn geschonden acht, stelt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Aangaande de ingeroepen schending van artikel 13 EVRM verzuimt verzoeker uiteen te zetten op welke wijze hij dit artikel geschonden acht.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Verzoeker laat aldus na aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing in casu de aangehaalde rechtsregel schendt.

Waar verzoeker verder verwijst naar eerdere rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen

precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.7. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas heeft besloten.

Zo werd door de commissaris-generaal met reden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen enkel gewag heeft gemaakt van problemen die hem overkomen naar aanleiding van de gebeurtenissen op 1 maart 2008.

De uitleg van verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij bij zijn eerste asielaanvraag zijn relaas niet volledig heeft gedaan *“omdat hij niet wist hoe het in mekaar zat”*, als zijn uitleg afgelegd op het Commissariaat-generaal dat hij bij zijn eerste asielaanvraag *“informatie heeft achtergehouden omdat hij bang was om gerepatriëerd te worden”*, werden door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als niet afdoende afgewezen.

Inderdaad rust op een asielzoeker de verplichting vanaf het begin van zijn aanvraag de volle waarheid te vertellen.

Verzoekers stelling in zijn verzoekschrift (zie p. 6) niet akkoord te gaan met het uitgangspunt van de commissaris-generaal, namelijk dat van personen die hun land van herkomst ontvluchten en in een voor hen onbekend land internationale bescherming aanvragen, redelijkerwijze mag worden verwacht dat ze vertrouwen stellen in de autoriteiten van het onthaalland en de waarheid vertellen gezien dit een door de commissaris-generaal eenzijdig bepaalde “modelhouding” is die geenszins kan verantwoorden waarom zijn asielrelaas afgewezen wordt, wordt niet gevolgd.

Hét uitgangspunt bij het onderzoek van een asielrelaas is een waarheidsgetrouw relaas dat aan de commissaris-generaal moet worden aangereikt door de asielzoeker zelf.

De Raad herhaalt dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), dat de afgelegde verklaringen niet in strijd mogen zijn met algemeen bekende feiten en dat in het relaas dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124”).

De stelling in het verzoekschrift (zie p. 5) *“Zelfs bij onwaarheden, blijven de feiten zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.”* negeert dit uitgangspunt volkomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht; hij mocht ervan uitgaan dat verzoeker vanaf zijn eerste asielaanvraag, de ware redenen van zijn vlucht kenbaar had gemaakt.

Inderdaad is vertrouwen in hoofde van een persoon die aan de autoriteiten van een onthaalland internationale bescherming vraagt en zijn lot in hun handen legt, inherent aan zijn aanvraag.

De behandeling van een asielaanvraag geschiedt individueel en in vertrouwen en “vrees” of een “gebrek aan vertrouwen” in hoofde van de asielzoeker is geen excuus om onjuiste en/of onvolledige informatie met betrekking tot wezenlijke elementen in het relaas te geven.

Het verweer in het verzoekschrift (zie p. 6) dat verzoeker *“uiteraard ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen is gebeurd”* en *“ook niet zo maar onbekenden in vertrouwen neemt”* wordt niet aanvaard.

Verzoeker heeft voordien nooit melding gemaakt van enig trauma -hij brengt ten andere ook geen bewijs bij-, en verder blijkt uit het verhoorverslag van 14 februari 2012 (zie vnl. p. 1, 2 en 14) niet dat hij niet in staat was om precieze verklaringen en beschrijvingen af te leggen; zijn verweer is naar het oordeel van de Raad een blote post-factum-verklaring, een poging om de vaststelling dat verzoeker voordien de gebeurtenissen van 1 maart 2008 telkenmale heeft verzwegen, te vergoelijken.

Zijn verweer dat hij *“ook niet zo maar onbekenden in vertrouwen neemt”* is, in acht genomen wat hoger gesteld, misplaatst.

Gelet op de verschillen in de onderscheiden relazen, is het relaas inderdaad ongelooftwaardig.

Waar volgens verzoeker het immers tot de logica behoort dat een correct -tweede- asielrelaas tegenstrijdig is aan een bedrieglijk bevonden -eerste- asielrelaas, wijst de Raad er op dat verzoeker er in zijn hypothese van uitgaat dat het tweede relaas correct is, wat helemaal niet bewezen is.

De Raad herinnert er aan dat de bewijslast op de asielzoeker zelf rust en dat twee verschillende relazen niet direct een teken van geloofwaardigheid zijn. De Raad wijst er op dat de door verzoeker voorgelegde stukken (uitreisverbod, fotokopie paspoort) trouwens ook bewijswaarde ontberen gezien de strijdigheid tussen beide en de strijdigheid van het laatste stuk met de informatie in het administratief dossier (zie de bestreden beslissing).

Verder oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, op basis van het geheel van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, dat, zelfs indien verzoeker daadwerkelijk de problemen die hij inroept, met name zijn eenmalige arrestatie en daaropvolgende mishandeling door de politie op 2 maart 2008, in de nasleep van zijn betrokkenheid bij de betoging van 1 maart 2008, heeft meegemaakt, er goede redenen voorhanden zijn om te stellen dat verzoeker actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève.

Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt immers wat volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijenstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. Leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiode normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.”

Waar het verzoekschrift aanvoert dat door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht werd naar de actuele situatie voor personen uit de Kaukasus, doet het de waarheid geweld aan.

Verzoeker weerlegt bovenstaande informatie niet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) aangeeft dat *“Belangrijk in dit verband is dat verzoeker thans ook een aantal documenten voorlegt ter ondersteuning van zijn (tweede) asielaanvraag die zijn verklaringen ondersteunen en wel degelijk geloofwaardig maken.”*, merkt de Raad op dat verzoeker deze documenten -die hij tevens bij zijn verzoekschrift voegt- reeds eerder op het Commissariaat-generaal heeft neergelegd. Het betreft een opsporingsbericht en een Russisch document waaruit blijkt dat verzoeker wordt beschuldigd van het gebruik van valse documenten.

Aangaande het opsporingsbericht werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat dit stuk afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid en dat de authenticiteit ervan ernstig getwijfeld wordt. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal ook om andere redenen dan valsheid aan een stuk bewijswaarde kan ontszeggen.

Aangaande het Russisch document merkte de commissaris-generaal terecht op dat het geen informatie bevat waaruit blijkt dat verzoeker in Armenië opgespoord zou worden.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing na onderzoek -en geenszins louter op basis van insinuaties zoals het verzoekschrift laat uitschijnen- terecht tot de vaststelling is gekomen dat deze stukken niet in staat zijn om bovenstaande informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, tegen te spreken. De Raad schaaft zich dienaangaande achter het besluit van de commissaris-generaal en neemt diens motivering over.

Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zelf erkent dat er in Armenië sprake is van verhoogde spanning naar aanleiding van en in de nasleep van verkiezingen en dat er strenge regels gelden inzake manifestaties, maar anderzijds zomaar aanneemt dat dit niet het geval zal zijn geweest in hoofde van verzoeker, wordt niet bijgetreden.

De Raad deelt dienaangaande de mening van de commissaris-generaal waar deze in zijn nota van 9 maart 2012 aangeeft dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve lezing van bedoelde informatie doch geenszins de algemene conclusie ervan weerlegt.

Zoals hierboven reeds werd uiteen gezet, blijkt uit deze informatie dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer

uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Verzoekers bewering dat in Armenië sprake is van verhoogde spanning naar aanleiding van en in de nasleep van verkiezingen, vermag inderdaad geen afbreuk te doen aan dit gedocumenteerde besluit.

Daarnaast heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens een aantal ernstige tegenstrijdigheden aangestipt tussen de afgelegde verklaringen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag enerzijds en in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag anderzijds.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 8) aan dat het opmerkelijk is dat de commissaris-generaal eerst stelt dat zijn asielrelaas opgegeven bij de eerste asielaanvraag niet correct is, maar dan dit relaas gebruikt om het relaas gedebiteerd bij de tweede asielaanvraag, als ongeloofwaardig te bestempelen.

De Raad wijst er op dat geen enkele wetsebepaling verbiedt dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, rekening gehouden wordt met gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren. Het is de commissaris-generaal evenmin verboden de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken en er desgevallend tegenstrijdigheden in te onderkennen die hij in aanmerking kan nemen om tot een besluit te komen.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat het feit dat verzoeker relevante vervolgingsfeiten op geen enkel moment heeft verteld in het kader van zijn eerste asielprocedure en deze pas tijdens zijn tweede asielrelaas heeft aangehaald, zijn geloofwaardigheid omtrent bedoelde feiten.

De Raad voegt hier nog aan toe dat in het verzoekschrift geen poging ondernomen wordt om de ettelijke vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen te verklaren; bijgevolg blijven deze staande.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing de redenen niet vermeld waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, antwoordt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten heeft tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Hierbij voegt zich de vaststelling dat verzoeker niet kan steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd verhoord op 14 februari 2012 in het gesloten centrum te Vottem door een ambtenaar van het Commissariaat-generaal, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot

de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE